

FELSŐKRISZTINA

2004. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Krónika

„Szeptemberben új tanév, új évad kezdődik. Sok család a gyerekek iskolakezdésével van elfoglalva. A keresztény szülők nagy felelősséget hordoznak: ők az élet továbbadói, a gyermekek nevelői. Tudatosítjuk, hogy a gyermek elsődleges nevelője a szülő, az iskola e feladatában segíti. Alakítsunk ki együttműködést a pedagógusokkal, nyíltan vállalva a keresztény értékrendet és nevelési elveket.”

Bíró László

*

Úton a szabadtéri szentmise helyszínére, Királyfiakarcsán

Bár az egyházi év az adventtel, a naptári év pedig január elsejével kezdődik, a szeptembert is évkezdetnek éli meg a legtöbb család. Márton atya a „felnőttek Veni Sancte”-jén arról beszélt, hogy az új tanév kezdetén mindannyiunknak számba kell vennünk feladatainkat. Hogyan élem meg a *tanítványságomat, Isten-dicsőítésemet, embertársaimmal, a közösséggel való kapcsolatomat?* Másként fogalmazva: mennyire tartom fontos-

A Felsőkrisztina Katolikus Kör októberi programja

Indiánok közt jártam
címmel káplánunk, **László atya**
paraguayi élménybeszámolója
október 26-án, kedden 18.30-kor

nak, mennyit teszek hitbeli ismereteim gyarapításáért, elmélyítéséért, mit teszek azért, hogy hitemről, annak tanításáról másokat is meggyőzzek, s részt veszek-e a közösség építésében, munkájában, egyáltalán, ismerem-e azokat, akikkel egy plébánián élek?

Plébániánkon évek óta mind több lehetőség adódik a hitbeli ismereteink gyarapítására és a különböző közösségek életébe való bekapcsolódásra. Segítségül az alábbiakban tájékoztatást adunk plébániánk programjairól.

*

Családcsoportok

A plébánián több családcsoport is működik. Átlagosan 6-8 házaspár tartozik egy-egy csoporthoz. Az elmúlt évben a fiatal házaspárok számára is megalakult egy csoport **Seidl Tibor** és felesége *(folytatás a 2. oldalon)*

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

Pécs Olivía vezetésével. A csoportok általában havonta egy alkalommal találkoznak, programjaikat maguk határozzák meg. Szeretettel várják új házaspárok csatlakozását. Jelentkezni a **családpasztoráció vezetőjénél, Hernádyne Szemere Ritánál** lehet, akár egyénileg akár csoportosan (tel.: 355-8695). Várja a gyerekeket a **Fioretti** csoport is, de kéri felnőttek segítségét is a csoportok vezetésére.

Kedves szokássá vált, hogy a **vasárnapi 9 órás mise után agapét tarunk**. Ennek előkészítése, megszervezése azonban munkával, fáradsággal jár. Sajnos, kevesen vállalkoznak erre a feladatra, ezért itt is kérjük és bizdítjuk a kedves szülőket, hogy mind többen vegyenek rész ezeknek az agapéknak előkészítésében, így egy-egy házaspárra kevesebb teher hárul. Előre is köszönjük aktivitásukat!

*

Hitoktatás

Rendje az utolsó oldalon olvasható.

*

Gitárosok

Gitáros együttesünk tagjai évek óta lelkesen, sok munkával és szeretettel gazdagítják plébániánk életét. Nemcsak a szentmiséken énekelnek, hanem zenés áhitatokat tartanak s közösséget is építenek. Kérjük mindazok jelentkezését, akik énekükkel vagy zenei tudásukkal tudnák segíteni az együttest és szívesen kapcsolódnának közösségükhöz. Jelentkezni lehet a plébánián **Bódi Katalinnál és Madocsay Ákosnál**.

*

Éves közös ministráns programok

2004. szeptember 25., szombat, kirándulás

2004. október 9., szombat, kirándulás

2004. november 13., szombat múzeumlátogatás

2004. december 11., szombat, kézműves délután

2004. december 18., szombat, templomtakarítás

2004. december 24., péntek Betlehem-állítás

2005. január 15., szombat, mozi

2005. január 29., szombat, farsang,

2005. február 12., szombat, korcsolyázás

2005. március 5., szombat, lelkigyakorlat

2005. március 28., hétfő, locsolóbál

2005. április 23., szombat, kirándulás

2005. május 28., szombat, kirándulás

2005. június 11., szombat, kirándulás

2005. június 26., vasárnap, szülői értekezlet

2005. július 1-10., TÁBOR

A ministránsok heti elfoglaltságát kollégiumonként a dékánok egyeztetik, és erről a szülőket külön értesítik.

Új ministránsok jelentkezését is várják. Jelentkezni

Csekő Imrénél lehet a plébánián.

*

A **Cserkészek** várják azokat a gyerekeket, akiket vonz ez az életforma és szívesen vennének részt munkájukban. Jelentkezni lehet a plébánián **Vajna Balásznál**.

*

A **különböző lelkiségi csoportok és imacsoportok** (Rózsafüzértársulat; Taizéi Mozgalom; Ökumenikus Biblia-olvasókör, Ökumenikus csoport, stb.) szintén nyitottak az érdeklődők előtt. Vezetőikről, programjaikról a plébánián kaphatunk információkat.

*

Schola

A Schola az eddigi szokásnak megfelelően péntekenként tarja próbáit, összejöveteleit. A kicsiknek (óvodások, kisiskolások) 18 órától, a felnőtteknek 19-21 óráig. Aki csatlakozni kíván a közösséghez, **Tókécs Tündénél** jelentkezhet.

*

Oltáregylet

Az Oltáregylet asszonyai az elmúlt években nagy segítségére voltak plébániánknak, lelkileg imáikkal valamint az oltár és a templom-belső gondozásával. Kérjük, hogy, aki hasonló módon szeretne a közösségi életben részt vállalni, jelentkezzen **Csiszér Istvánnénál**. Az Oltáregylet minden hónap második keddjén közös szentmisén vesz részt.

*

Missziós imacsoport

Új imacsoport, amely **szeptember 16-án tartja első összejövetelét** a plébánián az esti szentmise után (kb. 18.30-kor). A további találkozások kéthetente lesznek. Szeretettel várjuk a csatlakozni kívánó híveket.

*

A fenti – korántsem teljes felsorolásból, programtervezetből látszik, hogy - Istennek hála -, sok közösség él, tevékenykedik a plébánián. **Miközben örülünk ennek, azt is látnunk kell, hogy ezen közösségek „működése” komoly anyagi terhet is ró egyházközségünkre.** Azt hiszem elég, ha itt csak a közüzemi díjak drasztikus emelkedésére utalok. Ezért kérjük, hogy anyagi hozzájárulásukkal (pl. egyházi hozzájárulás, régi nevén egyházi adó) is támogassák plébániánk és közösségeink működését.

*

A közeljövő eseményei:

Szeptember 18-án este 19 órától **teaház lesz az új épületünkben**. Ebben az évben előre láthatólag még három alkalommal lesz.

„**Megismerkedéstől a családalapításig**” – címmel előadássorozat indul kersztény házasságra készülő fiatalok számára a Sapientia Hittudományi Főiskolán (Bp.

V. Piarista köz). Az első foglalkozás szeptember 22-én lesz. Bővebb információ a hirdetőn olvasható vagy a helyszínen kapható.

„Elsőpénteki missziós konferencia beszédek a magyar családokhoz” A Városmajori Jézus Szíve Templomban, minden hónapban az elsőpénteki szentmisén (18 óra), különböző előadók tartanak elmélkedéseket a családról, a családok helyzetéről, a családi élet problémáiról. Részletes program a hirdetőn található.

Szeptember 17-én pénteken az esti szentmise után **képviselőtestületi értekezlet lesz.**

Októberben minden nap 17.15 –kor **rózsafüzért imádkozunk.**

November 5-én az **Apor Vilmos szobornál koszorúzás lesz.** Jöjünk el minél többen.

November 10-én lesz a Bűrök utcai **Szent Márton kápolna domborművének megáldása.**

Az Urnatemető nyitvatartása:

Minden hónap első vasárnapján 8-13 óráig.

Mindenszentek és halottak napján reggel 8-tól este 18 óráig lesz nyitva az urnatemető.

*

Szeptember

„A keresztény hagyomány Szent Mihály havának nevezi, mivel a hónap végén, 29-én ünnepeljük Szent Mihály főangyal nevenapját. Elterjedt tiszteletéről tanúskodik, hogy számos községünk nevében megtaláljuk a nevét. Különös előszeretettel nevezték el róla a templomi harangokat. A pest domonkosok templomának egyik harangján ez a felírás olvasható: „ *Mihály arkangyal, a paradicsom feje, akit tisztelettel illetnek az angyalok, Isten küldötte az igaz hit ápolására, jöjj Isten népe oltalmára.*”

György Attila: Jézus a mi utcánkban 3

Béres György

Boldog László kollégium táborigazgató beszámolója

Megérkeztünk a vonattal Tarra. Kezünkbe vettük a csomagjainkat és föltaláltunk a szálláshelyünkre. A ház szép, tágas szobái voltak. Másnap, reggel kb. 8-kor felkeltünk, aztán reggeliztünk. Utána a napos csapat mosogatott. Volt kézilabda, foci, kártyavár építés és métáztunk is. Aki akart, az hintázhatott.

Szerdán elmentünk a Csevice-forráshoz (Csevice), ott egy mezőn óráig métáztunk. Este ministráltunk. A nyár folyamán egyesek kezdtek elfelejteni, hogy kell ministrálni. Utána tábortüzet raktunk és Miki gitározott nekünk.

Csütörtökön Almáék vetélkedőt rendeztek. Három csoportra osztottunk, a Napos Banda, Szellentő Szellemek és a Girnyó Gernyók. A feladatok ezek voltak: meg kellett tudni, hogy ki a legöregebb ember a faluban, hogy hívják a könyvtárost, aláírásokat kellett gyűjteni a lakosoktól, hány ablaka van a templomnak, hozzáunk minél több rózsát, és négylevelű lóherét kellett gyűjteni. A végén már zuhogó esőben. Jó volt átöltözni száraz ruhába, de még hátra volt egy feladat. Előadni az indulót amit a csapatok maguk költöttek.

Pénteken hajnali 3-kor nagy ordításra ébredtünk. Mindenki fölébredt

és az ajtóhoz rohant ahol egy levelet találtunk amiben az állt: a dékánjaink átváltoztak szőnyegszőrző pokolkutyává és Tar gonosz szelleme a hatalmába kerítette őket. Úgy tudtuk kiszabadítani őket, hogy a faluban az állomásokon egy-egy feladatot meg kellett csinálni és akkor kaptunk egy cetlit, a cetlin betűk voltak. Minden állomáson kaptunk cetliket és ha a játék végén a cetliket összerakjuk megkapjuk a varázsigét és az igével megszabadítjuk Mikiéket. Találkoztunk a Bamba Barlangi Banyával ahol egy pókhálón kellett átmenni csukott szemmel. Szegény Szunyádó Tar Lőrincet úgy felvertük, hogy megsértődött.

Délelőtt, kb. 10-kor ébredtünk és úgy döntöttünk, hogy mi is csinálunk egy akadálypályát. Az ebédből vacsora lett, mert nyársat sütöttünk, ami nagyon lassan lett kész. Este kimentünk a foci pályára lóherét keresni.

Szombat reggel ágyba kaptuk a reggelit. Nagyon finom volt. Nutellás

kalács és lekváros kenyér.

**Beregi Zsófi, Czibulka Noémi,
Bálint Jakab, Kovács Márton**

Mi is nagyon jól éreztük magunkat. Igyekeztünk tanulságossá és egyben mókássá is alakítani a nyaralást. Jól sikerültek a programok, mert a gyerekek is hozzáadták ötleteiket a játékokhoz, illetve a komolyabb beszélgeté-

sekhez is. Ezekből sokat tanultunk és egymás, illetve a közösség megismerésében nagy előrelépést tettünk. Köszönjük a gyerekeknek, hogy eljöttek, a szülőknek és a plébániának, hogy támogattak minket. Külön kérjük a Jóisten áldását Csekő Annára és Temesvári Katira, akik eljöttek velünk és színesítették a nyaralásunkat.

A dékánok

Rómáról írni képtelenség. Hangulatokat, színeket, fényeket nagyon nehéz írásban megörökíteni. Még a fénykép talán, de a szó olyan kevés ehhez. Az Örök Város, meg minden út Rómába vezet, - ismerjük ezeket a „közhelyeket”. Hisszük is, nem is, amíg egyszer csak meg nem állunk Róma kék ege alatt.

Mert ilyen kék ég, az azzurro, a világon sehol sincs másutt. Nincs rajta felhőfoslány sem és szinte valószínűtlen kékjével derűs, tiszta kupolát von a Város fölé. Igen, a Város, nagybetűvel. Így írják az útikönyvek is, és az ott bókászó turista – tudatában a maga kérész-életének – megilletődötten néz szét az évezredek emlékei között.

Évezredek. Ez, ami a legmélyebb benyomást tette rám, hogy a mai – és a mindenkori – rómaiaknak nem díszletül szolgálnak ezek az emlékek. Ők magától értetődő természetességgel élnek benne a történelemben, mindennapi életük szinterei ezek a romok. Marcellus színházának megmaradt íveire lakóházat húznak, egy ház udvarán oszlopmaradvány árválkodik, a fürdő romjai közt operaelőadásokat tartanak. Az épületrész mellett, ahol Caesart megölték, villamosvégállomás van. Az Örök Város..., élő, lüktető valóság, létével minden magyarázatnál jobban érteti meg a történelmet, összekapcsol múltat és jelent.

Mégis van egy emberfaj, amelyet mindez nem érint meg, ők pedig a japánok. A japán arról ismerzik meg, hogy csapatosan jár és a különítmény minden egyes tagja minden látnivalónál lefényképezte magát. Nem tudom, lehet, hogy különben nem hiszik el neki, hogy ott járt?

Pedig a Capitolium-dombról először lepillantani a Fórumra, torokszorító élmény. Próbálom vissza-

Római pillanatok

idézni a középiskolában tanult nevek, évszámokat (na, ez nagyképesség!), eseményeket, amik most mind formát öltenek. És hallom boldogult történelemtanárom hangját: „Ha egyszer eljuttok Rómába!” Mennyire esély sem volt erre akkor!

Most mégis itt állok a Colosseumnál, parányiként a romjaiban is lenyűgöző épület mellett. Megint kevés a szó...

Róma másik kincse az Egyház, az élő, valódi Egyház, ami egyszerűen jelen van. Nem lapul, nem demonstrál; van és elválaszthatatlanul hozzátartozik a Városhoz. Itt meg lehet érezni, hogy valóban katolikus, egyetemes. A világ minden tájáról jövő papok, apácák, zarándokok színes forgataga erőt ad, reményt.

Róma templomai nemcsak műemlékek. A régifajta, nyitott gyóntatószékekben napközben is ott ül papok mellett nem sokáig üres a térdeplő. A templomok hűvösében, csöndjében nemcsak megpihenni jó; előbb a tekintet száll fölfele a mennyezet freskóira, a szentély

aranszínű mozaikjára és ebbe az ámulatba belesimulva szinte észrevétlenül fölemelkedik a lélek is.

Persze, Róma nemcsak a templomok városa, hanem az olasz konyha egyik helyszíne is. Tészta, tészta, tészta..., csudafinomra sült-pirított lasagne, mindenféle mártásokkal bolondított makarónik, spagettik, - és pizza: variációk egy témára. A hazai, dúsan megrakott Oetker-lángosokhoz szokott ízlésemnek először furcsa volt a száraz, vékony, igazi pizza, de azért szívesen megenném most is. Az olasz fagyí? Nem is tudom, ebben lehet, hogy maradok a Rigó Jancsinál.

A másik, aminél visszasírtam Budapestet, az a közlekedés. Ha a Demszkynek esze lenne, akkor sok-sok pesti tömegközlekedőt befizetne római tanulmányútra, utána mindenki boldogan gyűródne itthon. Turistának jó mulatság az a téboly, ottlakva meg biztos meg lehet szokni. Menetrend, az nincs, még a mihez képest sem; van, ami sűrűn jár, például a villamos, de a külvárosi egyetlen buszjárat, volt, hogy negyven percig se tűnt föl a kanyarban. A zsúfoltságot jól tűrik, elszántan indulnak harcba a beérkező jármű elfoglalásáért.

A városbeli közlekedés amúgy is teljes embert kíván, állandóan részen kell lenni a gyakran járda nélküli utcákban a cikázó motorok miatt. Az úttesten való átkelés komoly elszánást igényel, de a biztos kezű és - ki gondolná? – udvarias autósok jóvoltából sikerrel is jár. Balesetet egyet sem láttam, de rablásnak szemtanúja voltam. A vendéglő teraszán esemesezető fiatalember kezéből pillanat alatt kapták ki a telefont; három férfi – a pincér és két járókelő – ordítva vetették magukat a rabló után, filmbe illő jelenet volt. Ez is Olaszország. (Megnyugtató

jegyzem meg: a rabló eldobta a telefont és elfutott.)

És máris a lényegnél, az embereknél tartunk, hiszen egy város lelkét mégiscsak ők adják és nem a kövek vagy az ételek.

A rómaiak kedvesek, derűsek, felszabadultak, harsányak – és nagyon fázósak. Május közepén, amikor a 25 fokban mi már egy szál pólóban szaladgáltunk, ők pulóverben, zakóban, dzsekiben érezték jól magukat. Persze, lehet, hogy igazuk van, hiszen ők ott lesznek még az augusztusi forráságban is. Dicsérendő tulajdonsá-

guk, hogy egy helybelivel „beszélgetve” az ember olasztudás nélkül is úgy érezheti, hogy mindent megért, amit mondanak neki. Mert úgy gesztikulál, mondja, lelkesedi, annyira azt akarja, hogy megértsék, hogy végül mindig sikerrel jár. És ami a legkedvesebb, ha valaki már harmadik nap megy be ugyanabba a boltba, másodszor eszik ugyanott, már kedves ismerősként köszöntik és ettől egyszerre olyan otthonossá válik az egész.

Tudom, amit 10-12 nap alatt látni lehet, csak a felszín, de ez a felszín arra sarkall, hogy újra meg újra visszatérjünk, még jobban megismerni, újra rácsodálkozni. Ennek egy módja van, mégpedig az előírás szerinti: pénzt dobni a Trevi-kútba bal kézzel, háttal a vállunk fölött. Ha pedig ez nem válna be, akkor visszahív az élmények vonzása: a Trastevere hangulatos sikátorai, a Szt. Pál-bazilika kerengőjének hűvöse és csöndje a déli hőségben, a pápai audiencián ujjongó tömeg, a kora reggeli mise a Szt. Péter-bazilika magyar kápolnájában, a múzeumok márványarcai, a piac nyüzsgése a Campo dei Fiorin, a .... - szóval Róma, az Örök Város.

Lukách Krisztina

Missziós imakör

Mit jelent kereszténynek lenni?- Felelősséget.

Hamvas Béla így ír róla:

„ A boldogságot csak a bírja el, aki elosztja. A fény is csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle. Mert amikor bennünket elküldtek, az útra bocsátó Hatalom így szólt: *Rád bízok minden embert, kivétel nélkül mindenkit. Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg. Szabad vagy a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki sem tiltja, de jaj neked, ha magadnak tartod. Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért...*”

Ma csupán kb. 80 magyar, világi és szerzetes misszionárius dolgozik szerte a világban. Ez a kicsiny szám is mutatja, amit naponta mi magunk is megtapasztalunk: **Magyarország missziós terület lett.**

Imacsoportunkban mindazokért imádkozunk, akik itthon vagy külföldön életüket szentelik annak, hogy másokat a hitre vezessenek.

Jelenleg 10-12-en vagyunk, de szeretettel várunk és hívunk másokat is közösségünkbe. Az imáórákat kéthetente, csütörtökönként tartjuk a plébánián, az esti 6-os mise után, kb. 3/4 8-ig.

Ezévi első összejövetelünk **szeptember 16-án, csütörtökön lesz.**

Tőkés Tünde

**Magyarország is missziós terület:
indiai szerzetesnő, magyar gyerekekkel**

Testvértemplomunk, a strasbourgi Keresztelő Szent János templom

Tíz évvel ezelőtt, 1994 tavaszán ösztöndíjasként egy szemesztert a strasbourgi egyetem tolmács- és fordítóképző intézetében tanulhattam. Akkoriban ugyan még nem érdeklődtem különösebben a Keresztelő Szent János titulusú templomok iránt, mégis felfigyeltem egy, a belváros szélén található, de számomra nagyon érdekes templomra, az *Église Saint Jean*-ra. Öt hónap alatt egyetlen egyszer sem tudtam bejutni, bármikor próbálkoztam, akár hétköznap, akár vasárnap, mindig zárva volt. Valószínűnek tűnt, hogy hosszú évek óta nem használják. Ezért végül úgy tértem haza Elzászból, hogy nem jutottam be.

Tíz év elteltével, idén júliusban módomban volt egy hétvégét ismét Strasbourgban tölteni. Most azonban szerencsém volt, és első próbálkozásra bejutottam a templomba.

A strasbourgi Saint Jean templom a hasonló nevű városrészben, az *Ill* folyó partján található, közel a pályaudvarhoz és a belvároshoz. Az egyhajós, homlokzati tornyos csarnoktemplomot sokszögzáródású szentéllyel 1477-ben kezdték el építeni Szent Márk evangélista tiszteletére, csakúgy, mint a mellette álló apácakolostort, a koldulórendek szabályai szerint, nagyon egyszerű, késő gótikus stílusban. A reformáció alatt, a 16-17. században, majd 150 éven keresztül zárva volt. Csak Elzász *XIV. Lajos* által történt annektálása után, 1687-ben nyitották meg újra a hívek előtt, amikor a *Máltai Lovagrend* városi temploma lett. A lovagok a gótikus templomot barokkizálták. A volt kolostorépületben hatalmas könyvtárat tartottak fent rendkívül gazdag gyűjteménnyel. Ez a gyűjtemény, sajnos, 1870-ben a porosz-francia háború ágyútűzében teljesen megsemmisült. A francia forradalom idején,

1789-ben újra bezárták, a máltai lovagokat pedig elűzték a városból. Csak 1802-ben nyithatta meg kapuit ismét, mint a környék plébániatemploma. A korábbi Szent Márk titulust megváltoztatták, hogy

a védőszentje ugyanúgy Keresztelő Szent János legyen, mint annak a városrésznek, amelyiknek plébániatemploma lett. 1944. november 25-én szörnyű bombatámadás érte a várost, amelynek során a templom is több találatot kapott. Az alapfalakon kívül szinte semmi sem maradt meg, a teljes tetőszerkezet és berendezés megsemmisült. Húsz évvel később, 1965-ben sikerült felújítani a kor ízlése szerinti, modern stílusban. A városrészrel együtt hozzácsatolták a közeli *Saint-Pierre-le-Vieux* plébániához, és szentmiséket ettől fogva nagyon ritkán, alkalmi módon tartottak benne. Csak 1995-ben kapott igazi gazdát az épületkomplexum, amikor az akkori strasbourgi érsek meghívta a városba az 1975-ben alapított *Fraternité Monastique de Jérusalem* szerzetesrendet, akiknek kezelésre átadta a templomot és a mellette álló egykori kolostort. Azóta ismét nyitva áll a hívek előtt, le-

hetőséget adva szentmise- zsolozsmalátogatóra imádkozására, gyógyásra, csendes elmélkedésre és mindennapos szentségimádásra.

A templom belső berendezéséről aligha beszélhetünk, hiszen azt,

amit bent látunk, csak kis jóindulattal nevezhető berendezésnek. Belépve a még Szent Márk orszlányját ábrázoló gótikus, kőkeretes kapun, az első pillanatban sokkoló az egyszerűség, amivel a látogató találkozik. A csupasz falak, a kizárólag a funkciót és nem az esztétikumot figyelembe vevő berendezés mind, mind távol esik a barokk templombelsőkön nevelkedett hívő hagyományos templom-felfogásától. A félhomályban, a gótikus diadalív alatt látható dísztelen, üres oltárisztal mögött csak egy-két gyertya fénye dereng, amik a szentély falán található pár miniatűr ikont világítják meg. Előttük kis emelvényen áll az Oltáriszentség, szinte észrevehetetlen, puritán monstranciában. Mellette kovácsoltvas menóra és összetákoltnak ható, szintén vas ambó. Szerzetesnővérek és civilek imádkoznak csendben.

Felmerül bennem a kérdés, va-

jon a teljesen lecsupaszított falak jéghideg fehérsége, a minden díszétől megfosztott, kizárólag a zsinat előírásainak minimumát engedélyező liturgikus tér, a sejtelmes sötétség és az üresség az a nemes egyszerűség, ami megfogja és megnyugtatja, valamint visszatérésre bátorítja a város zajában megfáradt hívőt?

A *Fraternité Monastique de Jérusalem* szerzetesei és szerzetesnővérei kifejezetten nagyvárosi lelki gondozással foglalkoznak, a nagyvárosok „sivatagában” próbálnak a rohanó városlakóknak pihentető „oázist” biztosítani. A szerzetesek maguk is a városban élnek, mindannyian civil, pénzkereső foglalkozást is művelnek és kifejezetten nyitottak mindenki felé. Sem klauzúra, sem magas falak nem választják el őket és kolostoraikat a városlakóktól. A liturgiát az előírások figyelembevételével megpróbálják a városi ember időbeosztásához igazítani, így teremtve lehetőséget arra, hogy például közvetlenül a munkakezdés előtt vagy az ebédszünetben vagy esetleg a munkaidő lejártával minél többet „beugorhassanak” a templomba és részt tudjanak venni valamelyik imaórán vagy szentmisén. A szerzetesek szorosan együttműködnek az egyházmegye és a plébániák vezetésével, erősítve a plébániái közösségek kialakulását és működését. Templomaik – hangsúlyozottan – mindenki számára nyitottak.

E teljes nyitottságnak mind jó, mind – talán – kevésbé jó oldalát tapasztalhattam. Strasbourg egyik legforgalmasabb pontján található Keresztelő Szent János templomban minden nap délután szentségimádást tartanak, gyónási lehetőséggel. És valóban, sokan betérnek a templomba, hiszen Isten háza mindenki otthona, legyen az hívő vagy hitetlen, gazdag vagy szegény, jó szándékú vagy kevésbé jó szándékú (pláne, ha odakint szakad az

eső). Amikor leültem pár percre csendben imádkozni, egy idősebb hölgy telepedett mellém és az izgatottságtól nehezen érthető franciásgal kezdte el magyarázni, hogy „*amit ezek a papok ebben a templomban művelnek, az már rosszabb, mint a protestantizmus*”. Mivel nem-igen reagáltam erre, hamarosan elment mellőlem. Kisvártatva két cigányasszony szólított meg és pénzt kértek. Mikor azt tanácsoltam, hogy ilyen kéréssel forduljanak a szerzetesekhez, szitkozódásban törtek ki, majd más imádkozóknál folytatták a koldulást. Elutasítás esetén hangos méltatlankodással fejezték ki nemtetszésüket. Az előbbi, láthatóan zavart elméjű hölgy, miután többeket megszólított a templomban, még kétszer odajött hozzám, sőt köve-

tett a templomból is kifele, folytatván nem teljesen logikus érvelését avval kapcsolatban, hogy mennyire istentelenek a papok és az egész Egyház. Végül csak nagy-nehezen tudtam megszabadulni tőle, már az utcán. Így lettem tanúja, hogy a strasbourg-i Keresztelő Szent János templom valóban mindenki temploma, nincs olyan ember, aki ne élvezhetné nyugalma és oltalmát. Csak azt nem tudom, hogy a kéregető cigányasszonyok és a nem egészen ép elméjű prédikátorok nem riasztják-e el a többi hívőt, akik esetleg betérnének a templomba pár percre a Jóisten csendjében imádkozni. Én mindenesetre ezt az áhított csendet nem találtam meg és többet nem is tértem vissza...

Vasdinnyey Miklós

Éljen az ifjú pár!

A későbbiekben szeretnénk rendszeresen képes tudósítást adni plébániánk új családalapításairól. Kérjük az érintettek segítségét (fénykép és adatok formájában).

Elsőként *Andrási Ágnes* és *Mo-*

hácsi Sándor házasságához gratulálunk, akik e szentséget augusztus 28-án szolgáltattak ki egymásnak egy Libanonból érkezett magyar jezsuita atya, *Szabó László* jelenlétében és vezetésével.

„Köszegen egy missziósházban szkóla-csapat énekel...”

Az idei scholatóbor színhelye a kőszegi verbita missziósház volt. A szokásokhoz híven Tünde most is családokra osztott minket. Minden család egy szerzetesrendet képviselt, voltak piaristák, bencések, pálosok, ferencesek, verbiták és ciszterciek. Ez a hat rend vetélkedett egymással a tábor folyamán.

Az első megmérettetés nekünk, cisztercieknek egy előadás volt, amellyel a rendalapítónk életét és a rend megalapítását meséltük el a többieknek. Nem volt egyszerű feladat, mert volt köztünk 7 és 25 éves is, mindenkinek meg kellett találnunk a megfelelő szerepet. A következő napokon a többi rend mutatkozott be. A rendalapítókat is lerajzoltuk, gyönyörű alkotások születtek. A verbiták rendalapítója nagyon hasonlított a provinciális atyára. A rajzokat Márton atya bírálta el, ugyanis ő is ellátogatott hozzánk.

Egy másik alkalommal a rendek címerét vagy jellegzetes tárgyát készítettük el. Így született fakéregből templom, Szentírás; faágakból kereszt és még sok ötletes dolog. Minden délelőtt próbáltunk, megtanultuk a hét imaórát; most is el tudom mondani: *laudes, tercia, sexta, nona, vesperás, completorium, matutinum*. Ezek közül minden

este elimádkoztunk a completóriumot. Tanultunk egy szép kánont is, ami így kezdődik: „*Domine ad adjuvandum me festina!*” azaz: „*Uram, siess megsegíteni engem!*” A

tábor végére mindenki kívülről fújta.

A tábor körül óriási kert volt és egy szép park is volt a közelben, ahol sokat métáztunk. A fiúk és néhány lány minden este fociztak a focipályán, a provinciális atya is szívesen beállt közéjük. A felnőttek egy-egy focimeccs után lekezelték a sérült térdeket, vérző sebeket.

Kőszeg nagyon szép kisváros, voltunk a várban, a templomban,

sétáltunk és finom fagyikat ettünk. Este gyönyörködtünk fényeiben, sőt kirándulást is tettünk a környéken. Mindennap elsétáltunk a közeli gimnáziumba ebédelni és vacsorázni, köszöntünk a gólyáknak, ha a fészükön voltak.

Izgalmas volt az akadályverseny és a „*Mindent vagy semmit!*” vetélkedő. A rendek versenyét a bencések nyerték, pedig mi is nagyon igyekeztünk.

A tábor hátralevő részében egyre több időt kaptunk arra, hogy a „*Ki mit tud?*”-ra készüljünk, ami mindenkinek jó szórakozást nyújtott. A provinciális atya volt a zsűri elnöke, minden műsorszám nagyon tetszett neki. Annyira megkedvelt minket, hogy azt mondta, máskor is jöhetünk Kőszegre táborozni.

Mozgalmasan, gyorsan, vidáman eltelt az egy hét, jövőre folytatása következik, mint ahogy *Bartal Ági* kőszegi dalának is, amit a „*Száraz tónak nedves partján*” c. dal dallamára írt:

„*Köszegen egy missziósházban szkóla-csapat énekel, Bogi nagyon, nagyon, nagyon, nagyon szépen énekel. Tünde vezényel, provinciális atya misézik...*”

Bene Róza

Minden délelőtt próbáltunk, megtanultuk a hét imaórát; most is el tudom mondani: *laudes, tercia, sexta, nona, vesperás, completorium, matutinum*. Ezek közül minden

A munkás kéz kevés

A karitatív munka szeretetből végzett szolgálat, testi és lelki segítése, támogatása a rászorulóknak. Mindig voltak és mindig lesznek rászorulóknak. A segítség nagyságát soha nem a mértéke szabja meg, hanem az időzítése, és a mögötte rejlő szeretet, őszinteség. Egy jókor kinyújtott kéz a nehezen mozdulónak, egy beszélgetés a magányosnak, egy simogatás az elkeseredettnek ugyanolyan segítség, mint az adómentes pénzadomány, sőt sokszor nagyobb is.

Plébániánk karitászcsoportja régóta dolgozik, általában 10-15 fővel. A csoport átlag életkora a nagymamai- dédnagymamai korhoz van közel. Ennek talán az lehet az oka, hogy könnyebben se-

gít az, aki már maga is szorult segítségre. Ők már tudják azt tapasztalatból, hogy adni nem csak annak okoz örömet, aki kapja, hanem annak is, aki adja.

Csoportunk létszáma az utóbbi időben bizony fogy. Többen örökre elmentek közülünk, de az életkorral járó betegségek is apasztják sorainkat.

MOST A KARITÁSZ CSOPORT SZORUL SEGÍTSÉGRE!

Nagyon-nagyon kellenének új tagok, hiszen a rászorulóknak nem fogynak. Sokan arra hivatkoznak, hogy nincs elég idejük. Higgyék el kedves segíteni szándékozók, ha tényleg komoly a szándék, akarat – és van mögötte szeretet is – időt mindig lehet találni. Sőt, aki ad az kap is. A magányossal való beszél-

getés oldja a mi magányunkat is, a bánatot kisebbité, gyógyíthatja a másik nagyobb szomorúsága.

A jó szándék, az evangéliumi szeretet nincs életkorhoz, nemhez kötve. Kérjük azokat, akikben valahol már ott rejtőzik a szándék, fontolják meg ezeket a gondolatokat! Próbálják meg legalább, hogy milyen jó segíteni!

Várjuk az új jelentkezőket karitászcsoportunkba!

Jelentkezni lehet a plébánián, a sekrestyében (címmel, telefonnal) vagy megbeszéléseinken, amit minden hónap utolsó keddjén 16.30-kor tartunk. Jöjjenek el az érdeklődők, kérdezzenek, tájékozódjanak és csak azután döntenek!

Pongrácz Judit

– Marikám... képzelje, járógipszet kaptam – fogad Gyuri bácsi huncut mosollyal. Látom, egyszerűen akarja elmondani nekem, ami vele történt az elmúlt két hétben. Nagy esemény a járógipsz, egyenlő a szabadsággal.

– Azért még tolókkocsival megyünk sétálni, – folytatja a beszámolót – de a parkban egy kicsit átveszem magától a kocsit vezetését. Ez a legjobb gyakorlás.

Járókerettel nem megy, mert a gipsz súlya felbillenti a keretet. Rózsikával megfigyeltük. Sőt! Az üres kocsitól sem a legjobb, mert nem egyenesen megy. Ezért beleültettem Rózsikát. Először kiabált: „beteg tolja az egészségeset, hogy néz az ki?” Mondom neki: „nyugodjon meg Rózsika, ez nem falu, ahol mindenki mindenkit ismer, ez város, ahol a kutya se törődik azzal, hogy ki ül a tolókkocsiban, és ki hajtja...”

Leírhatatlan bájjal adta elő a bácsi mindezt. Egészséges kacagás tört belőlem ki: Hiszen „én vagyok ma Rózsika” nekem kell a kocsiba ül-

Gyuri bácsi gyakorol

nöm! A jókedvű és hűséges házvezetőnő helyett ma én vagyok Gyuri bácsival. És mert gyermekkori lakhelyemhez tartozik a Feneketlen tó, ahova sétálni megyünk, előfordulhat, hogy néhány ismerősömmel találkozunk. Nem gond. Meg fogom őket nyugtatni, hogy nincs semmi bajom, csupán Gyuri bácsi gyakorol. Legszívesebben elmondanám nekik azt is, hogy ez a bácsi 92 éves és nagyon örül annak, hogy nem sokára saját lábán sétálhat! Tud örülni! Pedig alapbetegsége a rák.

Hibátlanul végrehajtottuk terünket. És senkivel sem találkoztunk. Este hármában, Gyuri bácsi, a hazatérő Rózsika és én még egyszer kitérőgáltuk, milyen érzés, ha a beteg tolja az egészségeset, és nem fordítva.

Újabb két hét és Gyuri bácsi a Szabadság híd teljes hosszában tolta Rózsikát. Igazi csúcsteljesítmény! Érdekes megjegyzéseket hallottak magukról. Többek közt: „ezek hogy szeretik egymást” vagy egy kisfiú:

„mama, miért tolja az a sánta bácsi azt a nénit?” „Azért kicsim, – feleli a mama – mert a néni amúgy se tud járni.”. A jó humor sose rossz, átsegít a nehézségeken. Rózsikában is, Gyuri bácsiban is sok van. Szemük nem maradt szárazon a nevetéstől.

Újabb 2 hét: ismét én helyettesítem Rózsikát. Már nem részesültem abban az örömben, hogy Gyuri bácsi toljon. De megörvendeztetett, hogy saját lábán jött! Lassan, de biztosan lépegetett. Barátainak előadta, hogy: „ez a kislány” csak azért kísért engem, mert fél, hol elcsavarogok.

Sok örömöm van abban, ha egy beteg fájdalmán enyhíteni tudok. De, ha a beteg tudatosan megnevetett, ugrat engem, az nagy ajándék!

Érzem, hogy baja ellenére tud a szépnek örülni, fel tudja fedezni az érdekeset és a humorosat. Előfordul, hogy ráirányítja figyelmemet arra, amit én, az egészséges még nem találtam meg.

Kalászi Mária

Élménytöredékek a Schola felvidéki útjáról

I. Királyfiakarcsa 2003 augusztus

Tavaly, 2003. augusztus 20-án Királyfiakarcsán jártam, a Szent István király tiszteletére rendezett ünnepen és falunapon. Királyfiakarcsa alapító tagja a Szent Király Szövetségnek, a Kárpát-medencében Szent István nevét viselő települések összefogását kifejező kezdeményezésnek. Ottlétemkor még elevenen élt bennem a néhány héttel korábbi, délvidéki zarándoklat emléke: a felemelő ünnepek, a szentmisék, a szívszorító emberi találkozások, az ottani magyarság küzdelme és természetesen az éneklések élménye.

Aztán hirtelen átvillant a fejemben egy gondolat: jövőre a Scholának ide kell jönnie zarándoklatra!

Az egy éves előkészület koronájaként 2004. augusztus 18-án kigördült velünk az autóbusz a plébániáról.

II. Királyfiakarcsa 2004 augusztus

A falu 21-én ünnepelte szentmisével és egy új Szent István szobor leleplezésével.

A szentmise utáni szoboravatáson *Iványi András*, Szentkirályszabadja polgármestere idézte fel a szövetség megalakulásának indítékait s adta át a mellszobrot *Csiba János* királyfiakarcsai polgármesternek egy gyönyörű kis ligetben. A meghívott vendégek közül *Duray Miklós*, a szlovákiai Magyar Koalíció Pártja alelnöke, valamint *Szíjjártó Péter*, a Fidesz országgyűlési képviselője mondott beszédet, egyaránt kiemelve a szent király egyenességét, népe hosszú távú jövőéért végzett szolgálatát és hitből fakadó áldozatát. Ma sincs ez más-

képp: töretlen hitre, kitartó hűségre, ugyanarra a gerincességre s belőle fakadó, szeretetteljes áldozatkészégre van szükség.

Bartal Péter

A dévényi vár őrizte Magyarország nyugati kapuját

Egyházzelle gótikus templomában Teodóz atyával

Amikor a nyékvárkonyi templomban az ambóhoz léptem, éreztem, hogy a hívek – az ingbe, ünneplőbe öltözött gyerekeken, a cserkészcsapaton át egészen az idős emberekig – valóban Isten Igéjére figyelnek. Kedves jelenet volt, ahogyan a velem szemben ülő fiúk a gyönyörűen intonált evangéliumra félig nyitott szájjal, kerek szemmel ámultak. A kis templomtér mintha hirtelen kitágult, időtlenné vált volna *Jáki Teodóz* atya hangjára.

A szentmise után a népes tömeg a szoborhoz vult s az eső ellenére ünnepelte első, szent királyunkat. Este, a közös vacsoránál is az itteniek gondoskodó szeretete vett körül minket az ízletes pörköltön, sertéshúson kívül. Pár nap híján húszéves fejjel „nem esett le ugyan az állam”, mint a kis cserkészeknek, egyszerűen csak boldog voltam és vagyok, hogy egészen apró mértékben részese lehettem ünnepüknek. Ilyen augusztus 20-ában még soha nem volt részem.

Jakab Péter

Utazásunk meghatározó és igazi élményt nyújtó vonása volt Teodóz atya jelenléte. Korát meghazudtoló fürgesége, minden irányú nyitottsága, minden nehézséget könnyedén elviselő és áthidaló dinamizmusa állandó lelkesedést töltött a kissé „andalgó” kórusba. És akkor még nem is szólunk arról a hatalmas, enciklopédikus tudásról, aminek morzsáit folyamatosan hintette közénk autóbuzsós utazásaink során. No, meg az a lelkesedés, amivel mindenkit megénekeltetett! Gregoriántól kezdve a népdalokig, vele együtt fújta fiatal és öreg, tudós, mémők és falusi paraszt néni!

Ami utazásunk konkrét eseményeit, helyszíneit illeti, talán kettőt tudnék kiragadni az élmények sorából.

Az egyik a Szent István emlékmű

avatása Királyfiakarcsán. Kezdetben nem számítottam semmi különösebbre. És valóban, a helyi polgármester megszólalása alulmúlta a szokott mértéket. Akkor kaptam fel a fejemet, mikor – számomra váratlanul – *Duray Miklóst* jelentették be. A magyarság példaképének mélyen szántó és tartalmas, filozofikus beszéde után *Szija Péter*, a Fidesz egyik frontembere következett, orbáni fordulatokat sem nélkülöző szónoklatával. Ilyen „sztárparádé” a Csallóköz egyik zugában!? Kiderült, hogy az ünnepséget a Szentkirály Szövetség szervezte, melynek tagjai a Szent István nevét valamilyen formában őrző magyar települések a Dunántúltól Csíkgig és a Dráva-vidéktől Csallóközig. Nagyszerű érzés, hogy létezik ilyen határokon átvélő önszervező-

dés.

A másik meglepő élményt Pozsony belvárosa nyújtotta. Fájdalmasan túljutva azon a csalódáson, hogy az egykori magyar koronázó várost ma már kilencvenegynéhány százalékban szlovákok lakják, és magyar szót nemigen hallani, elcsodálkoztam a belváros rendezettségén, látványos kialakításán és sugárzó polgári hangulatán. Pozsonyban szinte úgy éreztem magam, mint a klasszikusan polgári osztrák városok némelyikében. Lám, mit tesz az, ha a lakosság valóban a magáénak érzi városát! Ez az, ami jobbára (és egyre inkább) hiányzik a túlzottan kozmopolita és elidegenedett Budapesten. Vajon lesz-e még egyszer nekünk is igazi, nemzeti fővárosunk?

Vörös Attila

Amiért jó volt ott lenni:

- a csillagfényes-holdas estében felhangzó Himnuszért az egyházzgellei templom kertjében,
- Esztergom páratlan látványáért a túloldalról,
- hallgatója lenni egy hiteles, tiszta, sugárzó pap – nemcsak szavaival adott – tanításának,
- az autóbuzsban közösen elmondott rózsafüzér-tizedekért,
- az ottaniak hitének, lelkesedésének, „hatosra osztályzott” éneklésének megtapasztalásáért,
- Komáromban a kitelepítettek emlékműve megpillantásának döbbenetéért,
- a reményért, amit a nagyszombati új segédpüspök hozzáállása ígér, hogy valamennyire talán itt is szelődül majd egyszer a világ,
- a templomokban felcsendülő énekért,
- a sült malacért,
- a jókedvéért, az együttlétéért, a békességért, a felszabadult poénkodásokért, a lámpaoltás utáni beszélgetésekért,
- Vöröskő várának lovagterméért,
- Pozsony emlékeiért,
- Dévény sziklafokon álló váráért
- a közös élményekért és, hogy ezzel fejeződött be a nyár.

LK

Nagyszombatan Orosch János püspök úrral

Köszönöm, hogy láthattam az egyházzgellei Árpád-kori templom szentélyét, hallhattam a Teodóz atya által elénekelt evangéliumot és hogy ehettem a sült malacból.

Erőst jó volt együtt lenni ezen a zarándoklaton is.

Mariann

Csodálatos élményben volt részem a kórusnak az idej felvidéki zarándoklaton. Rengeteg szép hagyományt elevenítenek fel a határon túli magyarok, amit mi már rég elfelejtettünk.

Jáki Teodóz atya kiváló lelki és idegenvezetőnek bizonyult. Min-

denkinek azt kívánom, hogy jusson el a népdalok által ismert Csitári hegyekbe és Gerencsérre. A misével egybekötött koncertek is jól sikerültek. Köszönet minden segítségnek, hogy ez az út létrejöhett, különösen *Bartal Péternek*.

Mericske Olívia

HITTAN

A plébániai hittanórák szeptember 13-án, hétfőn kezdődnek az alábbi rend szerint:

Óvodások	péntek 17 óra	Kertész Anna Pallós Zsuzsa
1. osztály	hétfő 17 óra	Horváth Imréné
2. osztály	szerda 17 óra	Lukách Krisztina
3. osztály	kedd 17 óra	Horváth Imréné
4. osztály	hétfő 18 óra	Horváth Imréné
5. osztály	kedd 18 óra	Horváth Imréné
6. osztály	szerda 18.45 óra	Szőcs László
7.-8. osztály	hétfő 19 óra	Szőcs László
Középisk.-egyetemisták	hétfő 20 óra	Szőcs László

Szeretettel várunk minden régi és új hittanost!

A felnőttek részére Márton atya tart keresztény tanítást kéthetente, keddenként 18.30 órától.

Az iskolai hitoktatás kezdetét, az órák helyét és időpontját az iskolai hirdetőtáblákon találhatják meg.

Verseny

A tavalyi nagy sikerre való tekintettel ismét feladatmegoldó hittanversenyt szervezünk általános iskola 2. osztályától a gimnazistákig bezárólag. Az előző évhez képest a „játékszabályok” változatlanok maradtak: a háttérre kitöltött feladatlapok a hitoktatók útján vagy egyénileg kell a sekrestyébe visszajuttatni. (Aki tavaly is velünk játszott, annak dossziéja ugyanaz lesz, aki idén kapcsolódik be először, az új kérdések mellé kap egyet.) A nagyjából havonta jelentkező feladatsorok legjobbjai a tavaszi Te Deum – szentmisén jutalmazzuk. Jó szórakozást és hasznos időtöltést kívánunk a szervezők! (További részletekről érdeklődni lehet Lukách Krisztinánál vagy Jakab Péternél.)

Az egyházközségi zsinat szellemében ...**A jegyesoktatásról**

A keresztény család munkacsoport zsinati programjában a jegyesoktatás átalakítását és kibővítését fogalmazta meg feladatként. A jegyesek szentségi házasságra való felkészítése egyben lehetőséget nyújt arra, hogy az egyházhoz esetleg csak lazán vagy egyáltalán nem kötődő fiatalokat is bevonjuk a plébánia közösségébe.

Már 2002 tavasza óta a jegyesoktatás hivatalos része – a lelkipásztorokkal folytatott beszélgetés – kibővült egy családlátogatással. Házasságkötésük előtt néhány héttel a jegyesek felkerestek bennünket és betekintést nyerhettek egy esténkbe. Megismerhették gyermekeinket, néhány esetben pedig részt vettek családi esti imánkon is. Miután gyermekeink elcsendesedtek, a házasság örömeiről és gondjairól, a házastársi kommunikációról, a szülői házból magunkkal hozott „örökségekről”, a másikkal szemben tudatosan vagy tudattalanul támasztott elvárásokról, a hűségről és a közösséghez tartozás élményéről beszélgettünk.

A zsinat óta nagy örömünkre három házaspár is felajánlotta segítségét ehhez a munkához. Az ő

közreműködésükkel lehetőség nyílik arra, hogy a plébániai jegyesoktatás tematikáját bővítsük. Mostantól a jegyesek öt alkalomból álló oktatáson vesznek részt.

1. Az egyház tanítása a házasságról
(Márton atya vagy László atya)
2. Önismeret, házastársi kommunikáció
(Hernády Tamás és Rita)
3. Szexualitás, családtervezés
(Perczel Tamás és Mónika)
4. Családlátogatás – a keresztény családi élet
(Meszéna Zsolt és Gabriella, Csapody Dániel és Virág)
5. Közös családjunk, az egyházközség
(Márton atya vagy László atya)

Reméljük, hogy e programmal segítséget nyújthatunk a jegyespároknak a nagy döntésre való tudatos felkészülésben és az azt követő, életre szóló közös tanulási folyamatban.

Hernádyné Szemere Rita

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

VII. évfolyam, 6. szám 2004. Veni Sancte, következő lapzárta: 2004. november 21.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós, Zsabokorszky Zsolt

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.